

prizadevanje posameznih ne razcepi na različne strani, ampak da vse vodi ena misel, katero vsi podpirajo.

Doslej bili ste zlasti dve misli, katerih vsaka je vlekla na svojo stran tako, da ste blago to stvar zavirali in tudi zavrli. Nekteri so si svojeglavno prizadevali, da bi se ustanovile ustanove, ki bi se na roke plačevale sirotam oziroma njihovim varhom; nekteri pa so se trudili, da bi se ustanovila sirotnica. Med dvojico to mislijo pa se je sukalo še vprašanje, ali naj bi bila sirotiška ta naprava le za ljubljansko mesto ali za vso kranjsko deželo.

Slovstvo.

* *Žabjanke*. Zložil in založil Miroslav Vilhar. Pod tem naslovom so ravnokar prišle po kraji svojega rojstva tako imenovane in v 3 vrste razdeljene pesmi na svetlo: „žabe“, „raki“ in „ribice.“ Cena jim je 30 nov. krajc. Za pokušnjo podamo bravcem iz vsake vrste eno.

Pegazu.

Kljuse, ti le blodiš: „Pesnik,
Tebi so že svet nebesa!“
Oče B..k jejo góske,
Meni pa dajó peresa!

Trem glavam.

Možjé, le na no ge!
Nemškutarčki vsi
Brez časnika so še,
Pisajte ga Vi!

Babec.

Sem pravo naredil,
Oženil sem se,
In precej sem zvedel,
Po čim je kofè.

Sem mirno prej živel
In zvižgal ko ptič,
Al zdaj sem osivel,
Veselja ni nič!

Sem rajal s prijatli
Tri cele noči;
Zdaj zlodej je v škatlji,
Ki zmerom renčí.

Se valjam po hiši,
Svetá me je sram;
Pregnale še miši
Me bodo, — pa kam?

Lovil sem prej polhe,
Se vedno redil;
Zdaj bodem le bolhe
Z baburo lovil!

Pečenko sem pekel,
In peval sto viž!
Oh kak sem se spekel,
Kar nosim ta križ!

Koj name zalaja,
Če le kaj povem;
Le ajapopaja
Prepevati smem.

Za dan mi našteje
Po kebrčka dva,
Sicer še ponoči
Mirú mi ne dá.

To je miserere,
Da peče in žgè; —
Prezgodej sem zvedel,
Po čim je kofè!

* „*Slavische Blätter*. Illustrierte Monatshefte“, ki jih, kakor je čitateljem našim znano, na Dunaji vreduje gosp. Abel Lukšič, v 3. svojem vezku, ki je ravnokar na svetlo prišel, so zopet polne lepega narodnega gradiva. Sliki Vuka Štef. Karadžića in Ivanovića Dobrianskega kinčate ta vezek, v katerem nahajamo zanimive spise o Šafařiku in Kolláru, o slovanskih samostanih na Sveti gori, o Matici slovenski na Slovaškem, med poezijami pa se odlikuje gospé Luíze Pesjakove nemški prevod slovenske narodne pesmi „Zagorska“, kateremu je dodan tudi napev. Hvalježni smo domoljubni naši pisateljci, da je v krasnem prevodu poslala to mično pesem po svetu z melodijo, ki je na čast narodnim našim pesmam.

* Današnji „Oglasnik“ oklicuje vabilo na naročbo dunajskega časnika „Die Zukunft“, kateri se, kakor njegov vrstnik „Ost und West“ možato borí za političino svobodo in slovanske pravice. Naj bi čedalje več naročnikov našel, tudi med Slovenci, nemškega jezika zmožnimi!

Cvetna nedelja.

(Svobodno po nemškem.)

Milo solnce toplo sije,
Vse na zemlji zelení,
Listje se krog listja vije,
Modra vjolca že cvetí.

V stari cerkvi razsvetljeni
Se zvrstujejo ljudjé,
Da se bliža Posvečeni
Jim oznanja njih srcé.

Pojdi srce mu naproti,
Pojdi tje na oljski vrt,
Idi po krvavi poti,
Ki peljala ga je v smrt!

Al ste čuli govorico,
Da spomlád je le pri njem,
Da ljubezni zdaj cvetico
Milostljivo daje vsem?

V cerkev deteca hitijo
In ovenčajo oltár:
Angelci se veselijo
In slavé otroštva dar.

O cvetite sveti maji,
Palma, vzdigaj se tje gor,
Kjer te sprejme v večnem gaji
Nevgasljivi, zlati zor! —

Luíza Pesjakova.

Dopisi.

Iz Prage 29. marca. † (*Náprstkova predavanja. Sokolska obletnica.*) Peljati moram čitatelje „Novic“ zopet v žofinjsko dvorano. Gospod Náprstek, ki je več let popotoval po Angleškem, Ameriki in Azii, je oglasil, da bode 25. in 26. marca o pol enajstih dopoldne govoril o javnih zavodih človekoljubja na Angleškem, Škotskem, Ameriki, Indii in sploh povsod, kjer ima Angleška kaj upljiva. Že pol ure pred napovedanim časom sešlo se je mnogo gospóde v veliki žofinjski dvorani, ki pa je bila vendar le premajhna. Pa kdo ne bi dal za tako zanimivo reč deset novih krajcarjev, ki so namenjeni českemu obrtniškemu muzeju. Gospá in gospodičin prišlo je še več, nego moških; pa saj ni čuda, žene so sploh bolj občutljivega srca, kakor moški, zato so bile tudi bolj radovedne slišati o dobrih delih človekoljubja. Na steni nasproti poslušavcem bilo je izpostavljenih čez sto prekrasnih poslopij, kakoršnih nisem vidil na Dunaji, ne v Pragi, ne v Mnihovem; na strani pa je viselo mnogo podob moških in ženskih, katerim si že na obrazu mogel brati njihovo dobro srce, ki jih je naklonilo, da so dali zidati omenjena poslopja. Z napeto pazljivostjo je občinstvo poslušalo, ko je gospod Náprstek začel s številkami dokazovati, koliko se dá na Angleškem več dobrega storí kakor pri nas. Samo leta 1864 je dalo na Angleškem, kolikor je bilo po novinah naznanjeno 71 oseb čez 6,000.000 gold. a. v. za šole, bolnišnice, čitavnice itd. Imenoval je potem več oseb, ki so dale same za take zavode po 10.000 do 6 milijonov goldinarjev; imenoval je tri „pagane“ iz Indije, od katerih je eden daroval 1 milijon, drugi 3 milijone, trije pa 6 milijonov za taka dela usmiljenja. Rekel je, da imajo na Žapanekem deset zvezkov samih životopisov mož in žen, ki so bili dobrotniki svojega naroda. O Kitajskem pa je dokazal iz potopisa „Navare“, da je tam stanje šol bolje, kakor na Avstrijskem in Nemškem. Iz